

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci žalobkyně: **O.T.E.C. CR, s.r.o.**, Praha 5, Butovická 35/592, IČO: 25115901, zast. Mgr. Jiřím Vránou, advokátem se sídlem v Praze 2, Lazarská 11/6, proti žalované: **BATICOM s.r.o.**, Praha 1, Týnská 1053/21, IČO: 25105922, zast. JUDr. Jaroslavem Bursíkem, advokátem se sídlem v Praze 2, Belgická 38, o **zaplacení 2.756,-EUR s příslušenstvím**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 8. ledna 2016, č.j. 41 C 132/2014-99,

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně **se p o t v r z u j e**.
- II.** Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů odvolacího řízení 8.800,-Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Vrány, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Odvoláním napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 2.756,-EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 27.9.2013 do zaplacení to vše do tří dnů od právní moci rozsudku a současně žalované uložil i povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 46.864,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Jiřího Vrány, advokáta. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení ceny za přepravu zboží, kterou pro žalovanou provedla na základě Smlouvy o kombinované přepravě ze dne 21.6.2013. Předmětem smlouvy byla přeprava automobilu Ford Kuga (dále jen „zboží“) z místa nakládky v Hostivici do přístavu Cotonou v Beninu. Zboží bylo naloženo 28.6.2013 a podle původního předpokladu mělo být v Cotonou vyloženo 25.7.2013. Po nakládce bylo přepraveno do Hamburku k námořní přepravě, která ale byla

ukončena až 10.9.2013 vyložením zboží v přístavu Cotonou. K prodlení podle žalobce došlo z důvodu nutné zastávky lodi v přístavu Las Palmas v důsledku nepříznivého počasí. Žalobkyně tedy z důvodu vyšší moci nemohla dodržet původně sjednaný termín. Navíc termín dodání byl sjednán jako „ETA 25.7.2013 Cotonou“, přičemž ETA podle mezinárodní úmluvy o námořním právu znamená, že se jedná o termín nikoliv závazný, nýbrž předpokládaný. Po dodání zboží do místa vykládky žalobkyně zaslala žalované fakturu ze dne 12.9.2013 k úhradě částky 2.756,-EUR, kterou však žalovaná ani po předžalobní upomínce nezaplatila.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Namítla, že žalobkyně nesplnila svou povinnost vyplývající ze smlouvy, tj. dopravit zboží řádně a včas, tedy do 25.7.2013. Žalobkyně v účtované ceně prodlení s provedením závazku nijak nezohlednila.

Soud I. stupně provedeným dokazováním zjistil, že k ukončení smluvního procesu mezi účastníky došlo teprve dne 25.6.2013, přičemž termíny naložení a vyložení byly sjednány v emailu žalobkyně ze dne 25.6.2013, jehož přijetí zástupcem žalovaného Ing. Ch. bylo prokázáno jeho odpovědí emailem ze dne 27.6.2013, s uvedením smluvní doložky termínu termín vyložení ETA 25/7, o jejímž výkladu jinak nebylo mezi účastníky jinak sporu. ETA znamená „estimated /expected/ time of arrival“, tj. předpokládaný termín, v daném případě vyložení. Užití této doložky, jejíž výklad je třeba s ohledem k absenci odchylného smluvního ujednání účastníků, podle soudu I. stupně podřadit pod soubor mezinárodních pravidel pro výklad nejběžněji užívaných obchodních doložek v zahraničním obchodě INCOTERMS. Má význam pro posouzení, kdy se povinnost žalobkyně dle uvedené smlouvy zajistit dopravu do Cotonou v Beninu považovala za splněnou. Z výpovědi svědka Ing. M. (zaměstnanec žalobkyně) vzal soud I. stupně za prokázáno, že konečnou objednávku obdržel v den naložení vozidla, k němuž došlo dle výpovědi svědka přibližně 7 - 10 dní po 21.6., s čímž v zásadě koresponduje termín naložení vozidla 28.6. a datum emailu Ing. Ch. ze dne 27.6.2013, který byl zjištěn a prokázán též z emailu paní J. ze dne 25.6.2013 9:54 hodin a údajů uvedených na faktuře z 12.9.2013. Tedy ještě po 24.6.2013 byly činy úpravy objednávky. Tato zjištění podle soudu I. stupně přitom nebyla vyvrácena výpovědí Ing. Ch., který sice uvedl, že považoval údaje uvedené v objednávce z 21.6.2013 za konečnou dohodu, avšak z emailové komunikace výše uvedené ze dne 25.6.2013 a 27.6.2013 mezi Ing. Ch. a Ing. M. je zřejmé, že jednání o termínu splnění závazku žalobkyně dále pokračovala. Za standardní komunikaci mezi účastníky považovala žalovaná právě emailovou komunikaci. Obchodní partneři žalobkyně jsou standardně informováni, že nelze termín ukončení přepravy garantovat. Soud poté dospěl k závěru, že ujednání o tom, že termín vyložení 25.7.2013 je termínem toliko předpokládaným, vyjádřený užitím doložky ETA, která byla součástí smlouvy uzavřené mezi účastníky. Smluvní jednání nebyla v daném případě ukončena převzetím objednávky dne 21.6.2013, resp. 24.6.2013 žalobcem, nýbrž tato smluvní jednání bylo dokončeno potvrzením (mimo jiné) termínu vyložení jakožto termínu předpokládaného shora uvedenou emailovou komunikací obou stran sporu ve dnech 25.6.2013 a 27.6.2013.

S ohledem na § 3028 odst. 3 zák. č. 89/2012 Sb. soud I. stupně právní vztah mezi účastníky podřídil ust. § 601 a § 610 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník platný do 31.12.2013. Uzavřel, že mezi účastníky byla uzavřena kombinovaná smlouva zčásti zasílatelská a zčásti o přepravě ve smyslu. Žalobkyně své povinnosti ze smlouvy splnila, když provedla a obstarala přepravu zboží z Hostovic do Cotonou. Žalované tak vznikla povinnost zaplatit žalobkyni dohodnutou cenu (úplatu, resp. přepravné). Z toho důvodu soud I. stupně žalobě vyhověl a žalobkyni přiznal rovněž úrok z prodlení podle § 369 odst. 1 obch. zák., když faktura, kterou žalobkyně vyúčtovala žalované po provedení přepravy cenu přepravy, byla splatná do 26.9.2013. Následující den se žalovaná ocitla v prodlení s její úhradou. Výši

úroku z prodlení soud I. stupně odůvodnil s odkazem na ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění účinném ke dni prodlení žalované. O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř., když úspěšné žalované vznikly náklady v důsledku právního zastoupení.

Proti rozsudku podala žalovaná odvolání, ve kterém uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), d), e) a g) o.s.ř. Vylíčila znovu svoji verzi skutkového stavu, namítla, že nebyla žalobkyní jakkoliv včas informována o vadách či nesnázích při přepravě zboží a vzhledem ke skutečnosti, že z důvodu na straně žalobkyně bylo zmařeno řádné doručení vozidla, které nebylo přepraveno řádně a včas, vznikla žalované prokazatelná škoda. Doručení zboží do přístavu proběhlo s prodlením 48 dnů oproti ve smlouvě sjednanému termínu. Přitom provedená přeprava byla žalované vyúčtována v plné výši bez jakéhokoliv zohlednění prodlení na straně žalobkyně a vzniku škody na straně žalované. Žalovaná také jednoznačně odmítá, že termín dodání zboží byl sjednán s doložkou ETA, neboť tato doložka není součástí smlouvy, resp. objednávky podepsané oběma smluvními stranami. Proto je třeba brát termín vyloďení uvedený v objednávkovém listu jako termín závazný. Mezinárodní pravidla INCOTERMS nemají povahu právní normy a závaznými se stávají pouze tehdy, jestliže se na ně strany smlouvy výslovně odvolávají v textu smlouvy. V daném případě nebyly součástí objednávky žádné doložky. Soud I. stupně se podle žalované nikterak nevypořádal s tvrzeními žalobkyně ohledně důvodů, které jí bránily ve včasnosti doručení přepravovaného nákladu. Podle dostupných informací o počasí panovala v kritické době v Las Palmas klidné a slunečné počasí a přístav v Cotonou byl po celé období v plném provozu a veškeré lodě přijímal. Skutečnost, že k prodlení s dodáním zboží došlo v důsledku prodlení rejdaře, která zboží přepravoval, nemá žádný vliv na povinnost žalobkyně dodat zboží včas, neboť písemná smlouva byla uzavřena mezi žalobkyní a žalovanou. Zejména z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání mj. uvedla, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a navrhl jeho potvrzení. Je si vědoma zpoždění přepravy způsobené okolnostmi námořní přepravy, proto žalované nabízela poskytnutí slevy z přepravného, což však žalovaná odmítla.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o.s.ř., přezkoumal napadený rozsudek způsobem vyplývajícím z § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, z provedených důkazů vyvodil odpovídající skutková zjištění, která mohou být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Přílehlavě s odkazem na ust. § 3028 zák. č. 89/2012 Sb. posoudil nárok žalobců podle obchodního zákoníku platného a účinného do 31.12.2013. Odvolací soud se však neztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že smluvní jednání nebyla v daném případě ukončena převzetím objednávky žalobkyní dne 21.6.2013, nýbrž až potvrzením termínu vyloďení jakožto termínu předpokládaného, k čemuž došlo v rámci emailové korespondence ve dnech 25.-27.6.2013. Naopak je odvolací soud toho názoru, že k uzavření smlouvy mezi účastníky došlo již dne 21.6.2013 akceptací návrhu na uzavření smlouvy (ve formě objednávkového listu) ze strany žalobkyně. Toho dne smlouva nabyla účinnosti (srovnej § 44 odst. 1 zák. 40/1964 Sb. platného do 31.12.2013), obsahovala podstatné části obsahu zasílatelské smlouvy podle § 601 obch. zák., ke kterým patří závazek zasílatele (žalobkyně) obstarat příkazci (žalované) přepravu, a to na účet příkazce, vymezení věci, která má být

přepravena, určení místa odeslání a místa určení vč. konkrétního data nalodění a vylození. Navíc byla dohodnuta i výše úplaty. Smlouva neobsahuje žádnou doložku ani odkaz na mezinárodní pravidla. Pokud žalobkyně použila k obstarání přepravy dalšího zasilatele, odpovídá přitom, jakoby přepravu obstarala sama (§ 605 odst. 2 obch. zák.). I když žalobkyně sjednaný termín přepravy nedodržela, je nesporné, že přepravu zboží do místa určení realizovala a zato žalované vyúčtovala dohodnutou cenu. Žalovaná sice namítala, že v souvislosti s prodlením dodání zboží do přístavu v Cotonou jí vznikla škoda, avšak neučinila v tomto směru žádný procesní návrh či hmotněprávní úkon. Vzhledem k tomu i odvolací soud shledal nárok žalobkyně oprávněným a z toho důvodu napadený rozsudek jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil vč. akcesorického nákladového výroku.

Výrok o nákladech odvolacího řízení má oporu v § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., když i v této fázi řízení úspěšné žalobkyni vznikly náklady v důsledku právního zastoupení. Advokátovi žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby, tj. za písemné vyjádření k odvolání a za účast na jednání odvolacího soudu, po 4.100,-Kč (§ 7 bod 5., 11 odst. 1 písm. d/, g/ vyhl. č. 177/1996 Sb.). Dále advokátovi přináleží dva režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 1 a 3 cit. vyhl. Celkem náklady odvolacího řízení činí 8.800,-Kč. Výše odměny je vypočtena z tarifní hodnoty 74.467,-Kč (2.756,-EUR x 27,02 Kč).

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř. dovolací soud.

V Praze dne 2. listopadu 2016

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
I.J.